

Въ това время изъ далечъ, отъ морето са зачу вдъхновенна пѣсня, съ смѣлостни трептения на крилата си са възнасяше въ това тъмно южно небе съ неговитъ свѣтли звѣзди. Пѣяхъ я нѣколко гласове.... Видимо, пѣвцитъ бѣхъ одушевлени, видимо всичкитъ ги съединяваше нѣщо си общо....

— Знаете ли, какво тѣ пѣятъ? попита Скобелевъ.

— Не.

— И азъ тѣй сжщо незнаяхъ. Но попитахъ, казахъ ми... Не първий пѣтъ азъ слушамъ... Това сж гърци, млади гърци отъ цариградскитъ дюкяни. Търговци, а пѣятъ за бждщата слава на еллинитъ, за всемирното могѣщество на Гръция, за това, че и това море, и този вѣченъ градъ, ще да принадлежатъ на тѣхъ, за това, че всичкитъ народи ще дойджтъ и ще имъ са поклонятъ и ще имъ даджтъ новата Гръция, на тѣзи нови варвари, свѣтлината на науката, сладостта на свѣтътъ и величието на свободата.... Ето за какво пѣе малката, съвсѣмъ малката Гръция, тази инфузория на Европа... И поглѣднете, съ какво увлечение, сила и страсть!... А ний!... Ехъ, лошо ми става даже....

Наскоро азъ бѣхъ длѣженъ да отидж въ Россия.

Скобелевъ са прощава съ мене въ отрядтъ си.... Азъ тогава го оставихъ силенъ, здравъ, бодъръ....

Той още са пѣляше. Той не бѣше великъ, но вече въ него са явявахъ задатки на великъ вожджъ... Слѣдъ войната той стаи много по сериозенъ. Много видѣ и на много са научи.

— Какво да ви проводя отъ Питера?

— Книги, книги и книги... Всичко, което прѣзъ това время са е издавало и талантливо... По голѣмо удоволствие виѣ не можете да ми направите....

Азъ изнесохъ съ себе си нѣколко въсторженно удивление къмъ тази богато-надаренна натура и всичко, което азъ слушахъ относѣ за дѣйствиата на Скобелева, всичко, за което той ми писа, само питаяхъ това чувство. Въ епохата на общото недоволствие, когато всички подъ влиянието на берлинскитъ конгресъ и малодушието на нашата дипломация, отпущахъ ржцѣ и навеждахъ глави, когато бждщето са покриваше съ облаци и послѣднитѣ дучи на слънцето безслѣдно пропадахъ въ тъмната мъглиста мрачина, Скобелевъ не изгуби нито енергията си, нито жаждата на дѣлото. Напротивъ той, като солдатинъ, стояше на свойтъ постъ. Когато женитъ мироносници на дипломацията расчленихъ България, Скобелевъ тутакси са